

Morzsaák a korinthusi levelezésbõl

7. TISZTA LELKIISMERET

„Én pedig a legkevésbé sem törõdöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítélnének egy napon; sõt magam sem ítélekem önmagam felett. ⁴Mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani, de nem ez tesz igazzá, mert aki felettem ítélnék, az Úr az.” (1Kor 4,3-4)

Van-e tiszta lelkiismeret? Egyes keresztény irányzatok olyannyira eltúlozzák a bûnrõl és a bûnbánatról szóló tanítást, hogy a tiszta lelkiismeretet lehetetlennek gondolják. Az ilyen lelkiiség a megszentelõdéssel kapcsolatban nem csak a „kell” szót nem ismeri, de még a „kellene” helyett is inkább a „kellett volna” szavakat használja. A „kell” (vagyis az a feltételezés, hogy a morális kötelesség teljesíthetõ) illúzió számára. A „kellene” kifejezõbb, hiszen abban benne van az a sejtés, hogy a parancs nem lesz teljesítve, de a „kellett volna” a legmegfelelõbb, mert abban már az örökös kudarcát beismerõ ember „alázata” mutatkozik meg.

Nem csoda, hogy a fenti mondat nem tartozik az említett kegyességi irányzat kedvenc igeversei közé. Ha valaki úgy beszél mint Pál, az az õ felfogásukban megtéveszti önmagát, felfuvalkodott és egyszerűen nem látja saját szívének romlottságát. De vajon nem éppen Pál mondata mutat rá egy egészségesebb, Isten szerint valóbb kegyesség lehetõségére? Tény persze, hogy Pál is végsõ soron Istenre bízta az ítélezést, és nem mond önmagára felmentõ ítéletet. De mégsem azzal a hamis alázattal teszi ezt, hogy mindenben szükségszerûen kudarcot vallott volna. Nem a „kellett volna” álszerénységével áll a korinthusiak elõtt, hanem annak az embernek az egészséges önismeretével, aki ugyan nem tartja magát tökéletesnek, abban azonban bizonyos, hogy a tõle telhetõ legjobb lelkiismerettel járt el, és ebben nem tud vádat mondani magára. Ismerjük a tiszta lelkiismeretnek ezt a felemelõ szabadságát?